

ÖRÖM-ÖNÉLETRAJZ

Gondolatok 70. születésnapomon

Öröm, hogy megfogantam, egy kis égi segítséggel, mert bizony hét meddő év telt el bátyám születése után. Édesanyám nem kisebb „Valakinél”, mint a csíksomlyói Szűzanyánál imádkozott ki. Így azt mondhatom, hogy a Szűzanyától „származom”. **Öröm**, hogy édesanyám ki tudott hordani minden baj nélkül a legkegyetlenebb időben, a háború alatt, süvítő bombák repkedése és robbanása közepette, amikor az egyik ostromvonal a házuknál, sőt a házukban volt. **Öröm**, hogy szeretetteljes családban nőhettem fel. Megtanulhattam a szülői, testvéri, rokon, baráti szeretetet szüleim példája és nevelése által, de az előítélet-mentes, személyválogatás nélküli szeretetet is tőlük láttam. **Öröm**, hogy csak felhőtlen, boldog emlékeim vannak kis- és nagyobb gyermekkoromból. A fájdalmas dolgokat nem „kaptam”, hanem átéltem, tehát nem bántottak, hanem például nagyon szomorú voltam, amikor bátyám disszidált, mert nagy űrt hagyott maga után a lelkemben, nagyon hiányzott. Ilyen fájdalmas dolgokat éltem át, amikor szüleim börtönbe kerültek, de **öröm** volt számomra, hogy büszke lehettem rájuk, miközben 17-től 21 éves koromig helytálltam az élet nagy zivatarában. Ezt köszönhetem elsősorban (anyai) Nagykámnak is – áldassék emléke! –, aki józan, bölcs szeretetével haláláig mellettem állt. Természetesen barátaimnak, rokonaimnak is, és annak is, hogy ezekben az években sok új igaz barátot kaptam – a régiek mellé –, akik szintén segítettek, lelkileg és anyagiilag egyaránt. **Öröm** volt, hogy megismertem első sze-

relmemet, Attilát, majd Gyámapámat, Éva nénit, Gyurka bácsit, és bekerültem a Bokor Közösségbe. Sok **öröm** ért a Bokorban is: a közösségek erősítettek az élet viharában, és megtartottak a hitben a lelkigyakorlatok, közösségi találkozók, kirándulások, karácsonyok, bokortáborok és a sok-sok testvér szeretete által.

Öröm volt, hogy megtaláltam egy személyben élettársamat, páromat, szerelmemet, férjemet, barátomat, gyermekeim apját – Lajost –, és így megismerhettem az anyai örömeiket is. *Kimondhatatlan öröm* négy csodálatos gyerekem, akik tisztelnek, szeretnek, segítenek, és leginkább az, amikor látom, hogy sikerült átadnom nekik a legfontosabb értékeket, amelyeket ők továbbvisznek. **IGAZ EMBEREK LETTEK!** Ezt különösen akkor tapasztaltam meg, amikor Lajost agyvérzés érte, mert ők lettek a támaszaim. Azóta is támaszaim, akkor is, ha nekem van szükségem a segítségükre, és támaszai azoknak, akiknek én már alig tudok segíteni – vagyis átvették, továbbvitték ezt a szép családi tradíciót.

Öröm, hogy tudom ápolni Lajost, és eddig meg tudtam oldani a vele kapcsolatos összes felmerülő problémát; hogy a házassági eskü azon részének is eleget tudok tenni, amely így hangzik: *semmiféle bajában őt el nem hagyom.*

Rengeteg **örömöm** van minden nap, a nap szinte minden órájában, mert **örülök**, hogyha besüt a nap, ha meleg a szobám, ha folyik a víz a csapból, ég a villany és működnek a berendezések. **Örülök**, ha menni tudok, ha el tudom látni a feladataimat, hogy látok és jól látok, és nem mosott el engem, családtagjaimat és mindenünket a vörös iszap, az árvíz vagy egy földrengés. **Örülök**, hogy béke van, és szeretném, ha nem is lenne SOHA háború. **Örülök**, ha gyerekeim jól vannak, egészségesek, ha boldogok és tudnak dolgozni, mert van munkájuk, és imádkozhatok értük. És legjobban kis unokáimnak **örülök**, mert ahányszor elmerülök a szemükben, és ahányszor visszamosolyognak rám, a Teremtővel „találkozom”. **Örülök** azoknak az új családtagoknak is, akik a gyerekeimet teszik boldoggá, és továbbviszik a szép családi életet.

Örülök minden „kapott” családtagnak is, barátoknak, testvéreknek, és **örülök** a dalos társaknak, akikkel együtt énekelhetek és tevékeny részese lehetek a muzsikálásnak a Mátyás-templom kórusában.

Úgy gondolom, hogy ez az óra, ez a nap, ez a hét, ez a hónap és ez az év is kevés lenne rá, hogy felsoroljam, mi mindennek örülhetek. Így most Teremtőmhöz fordulok, akinek hitem szerint mindent köszönhetek. Köszönöm, és hálát adok azért, hogy megélhettem ennyi évet, és ennyi szépet kaptam!

Debreczeni Zsuzsa

(2012. decemberi számunkban közöltünk a szerzővel készült interjút.)

